

Sygn. akt. IV Ka 1186/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Adam Sygit

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 roku

sprawy **M. Ł.**

obwinionej o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Szubinie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Nakle nad Notecią

z dnia 31 października 2013 roku sygn. akt VI W 325/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinioną M. Ł. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu; koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 1186/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Nakle nad Notecią dnia 31 października 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI W 325/13, obwinioną M. Ł. uznano za winną tego, że w dniu 11 lutego 2013 roku zaniechała wskazania Straży Miejskiej w N., komu powierzyła do kierowania pojazdu o numerze rejestracyjnym (...)w dniu 7 stycznia 2013 roku o godzinie 15:25 w N. na skrzyżowaniu ulic (...), będąc jego posiadaczem, tj. wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. i za to, z mocy art. 96 § 1 k.w. w zw. z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierzono jej karę dwustu złotych grzywny. Jednocześnie zwolniono obwinioną od ponoszenia zryczałtowanych kosztów postępowania i opłaty, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Od powyższego orzeczenia apelację wniosła obwiniona podnosząc, że nie miała możliwości wskazania osoby użytkującej wówczas auto a tym samym zrealizowania obowiązku o którym mowa w art. 96 § 3 k.w., wnosząc o zmianę wyroku i uniewinnienie.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja była zasadna w zakresie wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

M. Ł. przypisano sprawstwo wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. a popełnionego w dniu 11 lutego 2013 roku, mimo że w tej dacie obwiniona takiego zachowania się nie dopuściła.

Powyższy wniosek jest wynikiem poczynionych w sprawie jednoznacznych ustaleń faktycznych. A mianowicie w dniu 7 stycznia 2013 roku funkcjonariusze Straży Miejskiej w N. ujawnili popełnienie wykroczenia drogowego, polegającego na zaparkowaniu samochodu marki T. (...)o numerze rejestracyjnym (...)w miejscu zabronionym (k. 27-29). W związku z tym ustalono, że pojazd ten zarejestrowany jest na A. Ł.(k. 25-26) i tę osobę wezwano jako właściciela auta w związku z prowadzonym postępowaniem wyjaśniającym (k. 24). Podczas przesłuchania w dniu 2 lutego 2013 roku tenże A. Ł.potwierdził własność pojazdu i zeznał, że w dniu 7 stycznia 2013 roku powierzył auto swojej mamie M.i bratu M., zostawiając kluczyki i dokumenty pojazdu w sekretariacie firmy. Z relacji strażników miejskich J. M.(k. 9, 43v) i J. Ż.(k. 12, 43v-44) wynika, że w dniu 7 lutego 2013 roku w trakcie pełnienia służby skontaktowali się z obwinioną celem weryfikacji tej informacji. Obwiniona w rozmowie z nimi wskazała, że nie pamięta czy w dniu 7 stycznia 2013 roku użytkowała przedmiotowy pojazd i zaparkowała go na skrzyżowaniu ulic (...)a (...), co skutkowało wystawieniem jej wezwania do stawienia w komendzie Straży Miejskiej w N.(k. 18). W dniu 11 lutego 2013 roku doszło do przesłuchania M. Ł.już w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, obwiniając ją o popełnienie tego dnia czynu a kwalifikowanego jako wykroczenie z art. 96 § 1 (prawidłowo 3) k.w. - k. 14.

Powyższy stan faktyczny nie był kwestionowany i zdaniem sądu odwoławczego wskazuje w sposób jednoznaczny, że w czasie wskazanym wyrokiem obwiniona nie dopuściła się popełnienia czynu kwalifikowanego jako wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. Sprawstwa tego wykroczenia dopuszcza się ten, kto wbrew obowiązкови nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek taki ciąży, zgodnie z art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym na właścicielu lub posiadaczu pojazdu.

Po pierwsze, obwiniona M. Ł. nie była właścicielem pojazdu a z ustaleń poczynionych w sprawie wynika jedynie, iż mogła być czasowym posiadaczem tego pojazdu w czasie popełnienia wykroczenia. Z pierwszej relacji świadka A. Ł. – poprzedzającej rozmowę funkcjonariuszy Straży Miejskiej z obwinioną - wynikało bowiem jedynie, iż w/wym. lub jego brat (w toku rozprawy wskazał jeszcze swego ojca k. 51) mogli dysponować kluczykami od pojazdu a więc dopuścić się popełnienia wykroczenia. Zeznania tego świadka Sąd Rejonowy przecież uznał za wiarygodne (k. 57v) a rozważania odnośnie braku podstaw do przypisania właśnie jemu jako obwinionemu zarzucanego mu czynu (k. 58) są bezprzedmiotowe z uwagi na zakres złożonego wniosku o ukaranie obejmującego wyłącznie M. Ł. (k. 3), jak i nie przystają do realiów przedmiotowej sprawy (analiza skuteczności doręczenia pism - k. 58).

Po drugie, w dniu 11 lutego 2013 roku obwiniona nie była wezwana do udzielenia żądanej informacji, gdyż na ten dzień została wezwana na przesłuchanie, kiedy to obwiniono ją już o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

Po trzecie, także w dniu 7 lutego 2013 roku obwiniona nie została wezwana do udzielenia żądanej informacji, gdyż z relacji strażników miejskich i analizy dokumentacji zgromadzonej w sprawie wynika, iż kontakt z obwinioną dotyczył potwierdzenia czy to ona kierowała autem w czasie popełnienia wykroczenia, na co hipotetycznie wskazał jego właściciel, tj. A. Ł.. Zastrzec przy tym należy, iż tenże przesłuchany w charakterze świadka wskazał alternatywnie na dwie osoby, jak i podał, iż mogły one dysponować pojazdem a nie, że w czasie popełnienia wykroczenia któraś z nich faktycznie go użytkowała.

Po czwarte, słuszne są zastrzeżenia apelującej, że w sytuacji, gdy uznano iż świadek A. Ł. prawidłowo określił krąg osób mogących użytkować auto, nie było obowiązkiem obwinionej (jako podejrzewanej o takie zachowanie) ale oskarżyciela publicznego w toku dostępnych mu czynności wyjaśniających, ustalić jednoznacznie osobę kierującą autem w momencie popełnienia wykroczenia. Zdjęcie, na którym nie zarejestrowano wizerunku kierującego, rodziło oczywiste trudności w obiektywnym potwierdzeniu sprawstwa jednej z osób podanych przez A. Ł. ale obwiniona nie była osobą zobowiązaną do podjęcia starań aby taki cel osiągnął oskarżyciel publiczny.

Ponieważ granice skargi publicznej i zaskarżenie wyroku jedynie na korzyść obwinionej skutkuje niemożliwością czynienia innych ustaleń faktycznych, które mogłyby potwierdzać zasadność sformułowanego zarzutu, w tym popełnienie wykroczenia w innym czasie i okolicznościach czy też inaczej kwalifikowanego, jedynym możliwym rozstrzygnięciem sądu odwoławczego była zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej. W związku z tym, zgodnie z art. 118 § 2 k.p.w. koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.